

խամայէլական տէրութեան. որ ձեռն ընդ գօտի դարձաւ միջակառուր: Եւ յաւուր երկուշաբաթի խորհրդակցութեամբ Բեգրօ տի Զաքարիային գնացի ի տուն ապլային, որ յառաջուց բերել տուեալ էի զԵւա ապլայն, եւ նստեալ ի սեղան զոչ ինչ խօսեցայ յյազենալ, յորում էին 2 քորքդ եւ 2 քեռորդիքդ, ապա բան արկեալ ի մէջ բազմավրդով կացութեանց տեղւոյս, եւ զՏանգարտութեան տեղւոյդ մինչեւ ամենից լինիլ յանկալի վայրդ ժամանեալ, որում վերաբերեցի, եթէ ուրեմն որոյ ձեռն գտանիցէ, երթիցէ՞, ասեն, երանի՞. ապա գնացօք երթիցեն ի խաղաղութիւն, ասեն՝ ամէն, յայնժամ հանի զթուղթն, եւ մատուցի տիրացու յօհաննիսին, որ բացեալ եւ զտողս ինչ ընթերցեալ՝ թուղթն անկեալ ի ձեռաց ի լացս հեկեկանաց հատաւ, նոյնպէս եւ Պօղոսն հեծութեամբ հարցարանեալ միաբերան ապա սկսան բարձրածայն ողբալ, ապա ուրեմն բազան բերանք սղոյ շտեմարան քուերցդ երկոցուն, ոմն ձեռն ի գլօխ հարկանէր, միւսն զՏերս ճօղեր, աղաղակ գոշման, հո՞՞ ողբերգութեան, գոռիւն կականման, լալիւն կո՞՞ անաց, ճիչ կողկողանաց անվերջանալի. ժամանակն գրչերային, ձայնք զգիւղն դղտէին, մխիթարէի, ոչ լսէին. աղաչէի, ճշէին. սաստէի, խտտէին. ապա սկսայ անիծանել յանձն առնուլս զայս պաշտօն. եւ յայն վրդով լուսացաւ երեքշաբթին. յորում կոչեցի զմահտեսի յակօբ եւ զյօհաննէս աղայն զօհրապեանց, եւ զյօհաննէսն փեսայ պարոն Գալուստին, եւ զտէր Ատտուածատուրն. երկու քորքդ, եւ Պօղոս քեռորդիք, որք բացեալ զկնիք բանալոյն եւ զտունն, եւ ըստ տէ՛ֆտէրին զննեալ աւելի քան զգրեալն գտեալ բարձին յաւուր յայնմիկ բազում արտասուօք, եւ բանալին տուաք մահտեսի յակօբին. յայսմանէ սարածեցաւ լւր շուրջդ, եւ ոչ կարէի շրջիլ համարձակ ի փողոցս, զի ամենայն ոք հարցանէր, եթէ ո՞ւր եւ վասն էր